

De același autor la Editura Nemira:

Armata moliilor

La galop prin piramidă

Golem, golem și alte povestiri fantastice

LIVIU RADU, născut la București în 1948, și-a început cariera de scriitor de science fiction și fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Fața nevăzută a planetei Marte” în revista *Quasar*. În anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic*. A semnat, de asemenea, romane ca *Opțiunea* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii* (2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) și volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) și *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicații ca *Jurnalul SF*, *Anticipația CPSF*, *Nautilus*. Scrierile lui de ficțiune au apărut în volume colective. Liviu Radu este și un traducător cunoscut și face parte din Uniunea Scriitorilor din România și din Societatea Română de Science Fiction și Fantasy.

LIVIU RADU

Spaime

NEMIRA

CUPRINS

<i>Lista locatarilor blocului 3</i>	7
<i>Scurt istoric al Străzii Sfântul Raimond</i>	9
 Prolog	13
Prima vineri (25 iunie 1999)	29
A doua vineri (16 iulie 1999)	67
A treia vineri (13 august 1999)	105
A patra vineri (3 septembrie 1999)	136
A cincea vineri (15 octombrie 1999)	172
A șasea vineri (12 noiembrie 1999)	203
A șaptea vineri (24 decembrie 1999)	239
Epilog	295

PROLOG

Grozăveniile fuseseră anunțate din timp. Întotdeauna sunt anunțate din timp. Ca și cum Divinitatea i-ar avertiza pe oameni despre ce-i așteaptă. Însă nicio dată avertismentul nu-i băgat în seamă, va fi descoperit și identificat prea târziu, iar scepticii îl vor considera o simplă coincidență. Pentru că Divinitatea se adresează omului în felul cel mai obișnuit cu putință, prin intermediul mijloacelor de comunicare ale acestuia, folosind dintre ele pe acelea cu cea mai largă audiență.

Și tocmai acest lucru îl face pe om să ignore mesajul. Cum să-i transmită Dumnezeu ceva prin radio? Aparenta contradicție dintre știință și religie ne face să ignorăm problema de fond – cea a conținutului. Pentru că nimeni nu se gândește că, de-ar veni azi Iisus pe pământ, nu s-ar apuca să predice în pustie, ci s-ar adresa direct miliardelor de locuitori ai pământului. Pentru asta ar folosi, bineînțeles, radioul și ziarele. Și mai puțin televiziunea.

Pentru că, atât timp cât vor exista întreprinderi de stat, va exista și radio, va exista și presă. Fiindcă-i greu – dacă nu chiar imposibil – să-ți aduci televizorul la serviciu. Dar nu s-a întâlnit funcționar care să nu citească ziarul la slujbă și care să nu lase radioul deschis toată ziua, ascultând cu o jumătate de ureche știri, emisiuni culturale, muzică, orice se nimerește, numai să existe un fond sonor pentru activitatea monotonă a rutinei zilnice. Sigur, există și slujbe care, prin natura lor, nu permit așa ceva – lucru cu publicul, delegații, balamuc continuu sau cine știe ce alte chestii specifice. Dar într-un birou în care se completează ceas de ceas și zi de zi rapoarte și tabele, iar mintea mai are un colțișor liber, omul simte că ar fi păcat să nu-și folosească pe deplin capacitățile intelectuale și pornește radioul de îndată ce ajunge la serviciu. Șefii nu au nimic împotrivă, că și ei sunt oameni, iar în vremurile astea nebune, cu politică, scandaluri și cancanuri, căderi de guverne și greve ce se țin lanț, este mai bine să fii informat – măcar cât să știi dacă drumul spre casă e liber sau l-a blocat vreo coloană de demonstranți.

Totuși, oamenii își vedeau de treabă, deveneau atenți și conștientizau pălăvrăgeala continuă a radioului doar când așteptau o știre importantă sau o emisiune care-i interesa. Precum cele despre bombardamentele din țara vecină. De aceea Theofil, care nu prinsese începutul știrii, deveni brusc interesat abia când auzi:

– ...pe strada Sfântul Raimond, la ora zece și cincisprezece...

Strada Raimond. Pe strada asta locuia el. Greu de crezut să mai existe în București o altă stradă cu același nume.

– ...pompierii au intervenit imediat. Cele cinci victime au fost transportate în stare gravă la Spitalul de Urgență. Două au decedat pe drum, celelalte se află în îngrijire medicală intensivă...

– Theo, explozia asta n-a avut loc pe strada ta? se interesă Melania cea pieptoasă, care bântuise visele lui Theofil în urmă cu douăzeci de ani, numai că între timp îmbătrâniseră amândoi, Melania se făcuse cât o batoză, iar el nu mai avea vise erotice de ani întregi...

– Ba da, dar n-am reținut numărul blocului, așa că nu-mi dau seama dacă mi-a afectat locuința sau nu.

– Parcă blocul trei, își dădu cu părerea nea Pandelescu, șeful de birou, un om cumsecade și săritor, care urma să iasă la pensie cam peste un an, deși nu-l încânta deloc ideea.

Theofil simți că-i îngheață sângele în vene. Vizavi de casa lui! Chiar dacă explozia nu fusese foarte puternică și nu-i dărmase vreun perete, probabil că-i spărsese geamurile. Nu era vorba de bani – deși nu-l dădeau afară din casă –, ci de osteneală și alergătură. Trebuia să scoată ramele și să le ducă până la geamgiu, că se boierise până și asta, nu se deplasa la domiciliul clientului, umblai ca idiotul cu ferestrele după tine... Dar nici geamurile n-ar fi fost o problemă, deși

vreamea era încă destul de răcoroasă. Dacă explozia Reîntrerupsese liniile electrice, telefonul – de gaze nu-i păsa, că mai avea butelia aia veche, puteau să se descurce un timp –, atunci se întorceau la traiul de acum o sută de ani de la țară... Și cum să stai pe întuneric, cu pereții spărți, că hoții atât asteaptă...

Nea Pandele bănuia ceva din cele ce-i treceau prin minte, pentru că zise, cu o voce moale:

– Mă, Theo, du-te acasă și vezi ce s-a întâmplat. Ne descurcăm azi și fără tine, că n-o fi prăpăd...

N-avea cum să fie prăpăd, nu trebuia predată nicio lucrare urgentă, situațiile erau la zi, putea să ceară șeful orice informații, că-i răspundeau imediat.

Când ajunse pe Strada Sfântul Raimond, văzu încă de la colț grămădeala de mașini utilitare din fața blocului. Agitație, polițiști care blocaseră strada și întorceau autoturismele la colțul cu bulevardul.

Se strecură prin mulțimea care se strânsese ca la circ – poate și pentru că vremea era minunată în primăvara aia – și se grăbi spre casă.

Oftă ușurat când zări casa întreagă – nici măcar ferestrele de la stradă nu fuseseră sparte. Nu zăbovi nicio clipă să se uite la blocul de peste drum și deschise iute ușa din față – avu un moment de surpriză pentru că era descuiată, dar se liniști când o văzu pe Elvira venind din bucătărie.

– Sărut mâna, draguțo, bombăni el. Care-i situația?

– Bine ai venit, dragule. Se pare că n-am pățit nimic. Lumina merge, apa la fel... Încă n-am încercat gazele.

– Ai plecat de la serviciu?

– M-a învoit patronul, în contul recuperării pentru că am lucrat de Crăciun. Speram să-mi iau ziua liberă ca să mă duc la dentist, dar dacă s-a ivit povestea asta... Bine că nu mi-a tăiat din leafă. Stăteam la teighea și serveam un client, când s-a anunțat la radio că pe strada noastră a avut loc o explozie. M-a învoit doar pentru că venise Lelia mai devreme, avusese treabă la circa financiară din vecinătate și n-a vrut să se mai întoarcă până-n Berceni, că abia avea timp să ajungă acasă și ar fi trebuit să plece imediat, ca să nu întârzie la slujbă.

– Iar zgârcitul ăla a profitat de ocazie ca să-ți mănânce o zi întreagă de recuperare pentru două ore...

– E zgârcit, de-aia nici nu se îndură să cumpere un casetofon și niște casete cu muzică de calitate, preferă să chinuie radioul ăla vechi, noroc că-s destule posturi cu muzică bună, dar nu uita că de pe urma lui trăim, că leafa ta...

Ca de obicei când se ajungea la discuții despre leafa lui, Theo prefera să abandoneze confruntarea. Îl durea faptul că soția câștiga mai mult ca el, îl durea că nu reușise să găsească și el ceva mai bine plătit, dar cine mai angaja oameni peste patruzeci și cinci de ani? Toți voiau doar puști de până-n treizeci de ani, plini de energie, fără obligații, căroră li se părea că le-a pus Dumnezeu mâna-n cap când li se oferea o leafă ce le ajungea cu prisosință acum, când n-aveau nici cățel, nici purcel, dar care nu li s-ar fi părut la fel de mare dacă ar fi avut familie și copii...

- Uite ce-i, drăguțo, ies pe afară, să aflu ce s-a reîntâmplat... oameni și cărți

- Bine, Theo. Nu uita să cumperi pâine și nu cumva să te întinzi la vreo bere, că-i sănătatea ta în joc, nu a mea!

- Ho, coropișnițo! o repezi Theo în glumă, conștient că femeia avea dreptate și că-i voia binele, dar ar fi putut să-și manifeste grija într-un fel mai puțin sâcâitor, Doamne, uneori simțea că-l apucă amocul, chiar dacă știa că, în felul lor puțin expansiv, se iubeau mult.

După ce ieși, rămase un timp lângă poartă, privind atent dincolo de stradă. Blocul în care avusese loc explozia părea neatins, nu se vedeau urme ale avariei. Probabil că nu fusese de-o amploare prea mare. Totuși, muriseră oameni, alții fuseseră răniți...

Se strecură într-un grup de indivizi care priveau muncitorii de la Regia pentru Gaze, care săpau în mijlocul străzii.

- Am avut o baftă chioară, povestea un tinerel slab, înalt, cu o expresie de om care trecuse prin ceva care depășea puterea lui de închipuire; peste maiou purta o salopetă uzată și jechoasă, iar în mână ținea o geantă veche din piele, burdușită cu scule. O baftă chioară! Ne-am dus pe la zece fără un sfert să reparăm niște robineți din subsol, că ne chemase nea Dumitrașcu - administratorul - de vreo săptămână, da' șeful a avut treabă, că i se mărită fata și a trebuit să-i aranjeze casa, da' în dimineața asta a zis *Mă băieți, hai să-l servim și pe nea Dumitrașcu, că se supără pe noi că-l tot amânăm,*

și-i client vechi, nu se face, și, după ce ne-am trezit ca lumea și am mâncat ceva, am plecat să-i rezolvăm robineții. Numai că l-am așteptat noi ce l-am așteptat, iar Dumitrașcu ioc! Așa că Ghiță zice: Bă, ce facem, pierdem toată ziua aici? Că mai avem și alte treburi, dă-l în măsă, hai să ne întoarcem la sediu! Numai că-i făgăduisem șefului că-l rezolvăm pe nea Dumitrașcu, așa că-i zic lui Stroe, puștiul ăla nou: *Bă Vali, dă fuga până la etajul unu, apartamentul șaispe, și vezi ce măsă face ăla de nu vine cu cheia. Ne găsești în spate, că fumăm și noi o țigară până vii înapoi.* Și ne-am dus și ne-am așezat pe niște dale, la soare. Și apare ăla micu' și zice: *Nea Dumitrașcu nu-i acasă, că s-a dus la țară, s-o ajute pe soacră-sa la săpat grădina, iar cheia de la subsol a luat-o fiu-său, că nu știu cine i-a cerut-o. Trebuie să fie pe aici, prin jurul blocului.* Și ne-am uitat noi prin jur, da' n-am văzut puștiul, că-l cunoșteam. Și tocmai când ne întrebam pe unde dracu o umbla, auzim din subsol o bubuitură... de nu-ți venea să crezi! Da, dom'le, dacă-l trimiteam pe Stroe după cheie cu câteva minute mai devreme, ajungeam înaintea ălor de la telefoane și explodam noi în locul lor!

Și tinerelul rămase tăcut o clipă, apoi plecă, nervos și agitat, de parcă ar fi avut cine știe ce treabă urgentă. Numai că, după un minut, Theofil îi auzi glasul nervos răsunând de pe trotuarul celălalt:

- Am avut mare baftă, dom'le, o baftă chioară!

După vreo jumătate de oră, Theo reuși să afle o variantă cât de cât coerentă a faptelor. În jur de ora zece sosise o echipă de la telefoane, să facă niște verificări,

pentru că se făcuseră multe reclamații din zonă că s-ar telefona ilegal la numere cu 89. Băieții deschiseră casetele de la parter, nu găsiseră nimic, dar unuia i se păruse ceva suspect și avusese ideea să se uite și în subsol. Îl chemaseră pe băiatul administratorului, să le deschidă ușa, iar când aprinseseră lumina, avuseseră loc o explozie, care le produsese arsuri grave celor patru lucrători și băiatului. Tânărul Dumitrașcu scăpase cel mai ieftin, fără răni prea grave, urma să iasă din spital peste două-trei zile. Ceilalți patru fuseseră pârjoliți cumplit, doi muriseră până să vină salvarea, iar unul nu va apuca ziua de mâine, pronosticaseră medicii...

Totuși explozia nu produsese pagube prea mari construcției, fusese mai degrabă o flacără ce arsesese iute și puternic decât o deflagrație. Bineînțeles, cauza era evidentă, deși directorul de la Regia pentru Gaze negase la postul național de televiziune că societatea pe care o conducea ar fi avut vreo vină. Numai că în București avuseseră loc prea multe scurgeri de gaze, unele cu urmări catastrofale, ca să-l mai creadă cineva. Adevărul era că nu mai reparase nimeni de zece ani rețeaua, care-și depășise oricum perioada prevăzută de existență. Dar de unde bani pentru investiții, în vremurile astea?

Lămurit și liniștit – în ceea ce-l privea –, Theofil decise să se ducă să cumpere pâine și apoi să se întoarcă acasă. Nu-l atrăgeau bârfele la colț de stradă, iar discuțiile legate de catastrofă urmau să degenereze iute în comentarii politice, și a discuta politică în

stradă, cu necunoscuți, era o dovadă de prostie și înconștiență. Nu aveai de unde să știi cum va reacționa vreunul dintre ascultători, nici dacă nu va încerca să-și susțină dreptatea cu pumnii.

Când ajunse la colțul străzii – colțul cu Strada Crainicului, că aici se găseau câteva buticuri cu marfă bună și ieftină, nu ca pe Bulevardul Șoimăriței, unde era înghesuială, iar prețurile săriseră peste cal –, auzi că-l strigă cineva. Se întoarse uimit și văzu un bărbat încăruntit prematur, cu un început zdravăn de chelie și care-și purta mândru cămașa cu burtă. Theo rămăsese slab și uscățiv, că așa îi era felul, altfel ar fi căpătat și el proporții, după atâta pâine și cartofi cât mâncase.

– Nu mă recunoști, Theo? Marian, Marian Cristea...

– Nu mă-nnebuni!

Marian îi fusese coleg de bancă în liceu, un băiat cu perspective, toți îi prevedeau un viitor glorios. Nu se văzuseră de vreo șapte ani, când Cristea se întorsese dezamăgit – dar cu ceva bani – din Germania, unde lucrase câțva timp ca angajat într-un institut de proiectare.

– Se pare c-o duci bine, Mariane, că ai cam luat proporții...

– Aiurea bine! Cât se poate la noi, într-o regie. Mai am și o mică firmă, pe numele nevestei... nu pot să mă plâng. Tu tot la Oficiul pentru sigilii sau cum îl-o mai zice?

– Da. Ce să fac, Mariane, nu m-am mișcat când trebuia... acum e prea târziu... Și ce cauți în maha-laua noastră?